

[Aksel Larsen.]

bebrejdelser imod det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, hvad hans stilling til nationalbanken angår.

I øvrigt er jeg jo ganske klar over, at det vil gøre et godt indtryk på tingets ærede medlemmer, hvis jeg ikke udnytter hele min taletid, og jeg skal bestræbe mig for at fatte mig i korthed på dette ret sene tidspunkt; men så må man jo også erkende, at jeg ikke vil være i stand til at gå ind på alt det, man måske ellers kunne forvente at jeg ville eller burde gå ind på.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen har næsten bebrejdende sagt til os, at debatten her burde dreje sig om regeringens program, sådan som det er fremlagt af den højtærede statsminister i hans åbningstale. Ja, det er der i og for sig noget om, selv om det ærede medlem hr. K. B. Andersen i sine to taler ganske vist mestendels talte om alt muligt andet end lige akkurat den højtærede statsministers tale; men det må vi altså finde os i. På den anden side er det vel ikke urimeligt, om man i det hele taget beskæftiger sig med, hvad der er sagt fra forskelligt hold, og det er vel heller ikke så urimeligt, om man beskæftiger sig med det dagsordensforslag, der er stillet, og at det kommer til at indtage en vis, ikke helt ringe plads her i debatten. Nu turde det være givet, at det vil blive forkastet, men det er dog nødvendigt for mig at sige et par ord i anledning af nogle misforståelser, forskellige har gjort sig skyldig i. Således siger den højtærede statsminister, at Aksel Larsen vil stemme imod dagsordensforslaget, skønt han selv sagde, at han egentlig ville eller egentlig burde stemme for. Jeg har set efter i fortrykket, hvad jeg har sagt herom, og det viser sig, at jeg har sagt følgende — det står i Folketingstidende sp. 230 —:

„Jeg må . . . sige, at hvis man holdt sig til dets nøje ordlyd“ — altså dagsordensforslagets — „og ikke tænkte på, hvem der havde stillet forslaget, kunne man sige: det burde man i grunden vedtage, og det burde regeringen i grunden også stemme for. Men meningen med det er jo, at folketinget skal tilslutte sig en løsning på disse områder af en art, som venstre og de konservative kan godkende, og kravet om, at regeringen skal formidle det nødvendige samarbejde, er et krav

om, at regeringen skal samarbejde med venstre og de konservative.“

Og så tilføjer jeg, at derfor kan vi naturligvis ikke stemme for det.

På den anden side har den højtærede statsminister også, så vidt jeg hørte, sagt, at egentlig var dette dagsordensforslag jo forment sådan, at dets indhold kunne regeringen også stemme for, for det harmonerede fuldkommen med regeringens eget oplæg til denne debat. Så ved jeg ikke, hvorfor det skulle bebrejdes mig, at jeg har givet udtryk for, at det egentlig er lidt svært at indvende noget imod indholdet, det ordmæssige indhold, i dagsordensforslaget. Men jeg har givet den begrundelse for, at vi stemmer imod, at vi kender meningen med dagsordensforslaget, og derfor kan og vil vi ikke stemme for det.

Det er naturligvis en misforståelse fra det ærede medlem hr. Erik Eriksens side, at jeg skulle have taget den stilling, fordi jeg ikke vil løbe nogen risiko og bringe regeringen i fare. Det drejer sig slet ikke om det; men det drejer sig om, at jeg kan og vil ikke stemme for et dagsordensforslag, der oven i købet skulle forpligte regeringen til at arbejde sammen med venstre og de konservative på venstres og de konservatives præmisser, og hvis regeringen ikke ville det, skulle regeringen afsættes, og så skulle vi altså have en regering af venstre og de konservative. Det kan og vil jeg ikke stemme for.

Men hvad angår at løbe en risiko eller ikke løbe en risiko, ved vi jo godt, hvorfor dagsordensforslaget har fået den formulering, det har fået. Det har fået den formulering, det har fået, for at sikre, at socialistisk folkeparti ikke på nogen måde kunne komme til at gøre det, som socialistisk folkeparti i Norge gjorde. Man ville være sikker på, i hvert fald fra venstres side, at dette dagsordensforslag ikke blev vedtaget og forårsagede et valg umiddelbart. Det er fuldkommen legitimt at have en sådan hensigt med udformningen af et dagsordensforslag, men jeg synes ikke, det er videre pænt af det ærede medlem, at han så påstår, at det ligefrem skulle være af frygt, at jeg havde indtaget den holdning, jeg indtager. Jeg indtager den ikke af kærlighed til den siddende regering, men simpelt hen fordi det ville være aldeles urimeligt, om vi her i dette land skulle have fastslået